

vila iz brloga. Toda nič mu ni pomagalo, zgodilo se je, kakor je vila hotela. Ko se je Pepček ogrel in čepica posušila, je hotel oditi. Gle-da... vila je zapregla medveda v sani. Iz kota nad ognjiščem je vze-la še vrečico z nekakšnimi zelišči. Potem je sedla na sani in rekla: »Sedi k meni, Pepček, bova drug drugega grela! Striček medved na-ju bo peljal v mesto!«

Milka je bila majhna dijakinja. Iz mesta domov je bilo štiri ure ho-da, zato je stanovala v mestu pri osameli stari ženici. Samo kadar sta bila dva praznika, je šla domov in na božič se je veselila. Toda sta-za ženica je zbolela, Milka je vse pospravila, skuhala in pripravljala skromen sveti večer. Stregla je že-nici, z mislimi pa je bila doma. Ravno je hotela pogrniti mizo ob postelji starke, ko so zaškrpale stare stopnice, kakor da bi lomastil po njih kak medved. Pa saj je tudi res bil. Ženica se je vzdignila na postelji in obe sta gledali, kdo bo prišel. Najprej je vstopil Pepček, za njim pa medved in vila. Lahko si mislite, kako sta ti dve gledali!

»Naši me niso hoteli pustiti k te-bi, Milka, zato sem ušel. V gozdu sem zablodil, a tale medved in vila sta mi pomagala.«

Zdajci je Milka skočila na pošto in javila domov, da se je deček na-šel. Vila se je medtem bavila z že-nico. Skuhala ji je zelišča, ki jih je prinesla s seboj, in ženici je prešla bolezen, kakor bi pihnil. Takoj je vstala, in preden se je Milka vrni-la, je bilo na mizi že majhno bo-žično drevesce, potica in sladka češpljeva kaša. Dali so je tudi med-vedu poln krožnik. Nečesa tako dobrega še ni jedel. Tako mu je šlo v slast, da mu je kar škripalo za ušesi. Potem je krožnik tako čisto polizal, da se je svetil kakor srebro. Zadovoljno je mrmral: »Včasih pride tudi plačilo za dobro delo!« Zlezal je pod posteljo, da bi malo podremal, in samo tega mu je bilo žal, da ženica nima radia. Toda Milka in vila sta peli božične pe-smi, da ju je bilo veselje poslušati.

Zjutraj se je pripeljal oče z na-jetim avtom po Pepčka in Milko. Kaj bi tu delala, ko je ženica že zdrava? Še sama jo je pošiljala do-mov in se zahvaljevala, ker se je dobra deklica tako žrtvovala.

»Pa mi pokažite še medveda in vilol!« je dejal oče. Toda ta dva sta izginila že ponoči, ko je vse zaspalo. In tako oče še danes ne ve, ali je bilo vse to dobesedno tako. In jaz tudi ne, lahko mi verjamete.

* * *

K polnočnici v češki vasi

*Zvezde žarijo,
zvonovi zvonijo,
vabijo v cerkev*

*k polnočnici nas.
Zunaj je sneg in pritiska mraz,
vzemimo kožuhe,
zbudimo lenuhe,
pojdimo krepkih nog
tja, kjer je Bog,
ki se rodil je božično noč...
Kakor pastirji so peli nekoč,
bomo molili, prosili Boga,
naj dobro voljo in mir nam da.
Miru in ljubezni želimo si vsi,
ki smo trpeli osamljeni.
Jezušček v jaslicah spi mirno,
nič se ne bojmo, spet boljše bo!*